

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

II. évfolyam, 25. szám

2012. november 12.

Ismét a nyugdíjasok között

November hatodikán feltűnően sok nyugdíjas járt-kelt Záhony szerte, mindannyian igyekeztek valahová. Persze az sem titok, hogy mi készítette őket a sétára: Tíz órakor kezdődött a VOKE színháztermében a VSZ Önálló Nyugdíjas alapszervezet szokásos évi taggyűlése. Már tavaly is megállapítottam, hogy nagy az érdeklődés és az aktivitás volt kollégáink, jelenlegi tagtársaink körében. Kedden is a 860 fős alapszervezetből 185-en jöttek el, hogy meghallgassák a vezetőség beszámolóját, tájékozódjanak és véleményt mondjanak egy év munkájáról. Megjegyzem, ahhoz, hogy ennyien eljöjjenek, a környező falvakból beutazzanak, gondos szervezőmunkára volt szükség, melyből kivette részét a vezetőség mellett a 29 bizalmi is.

Az alapszervezet meghívására Záhonyba látogatott Győri István, a VSZ ONYSZ alelnöke és Meleg János VSZ érdekvédelmi alelnök is. Tóth Péter, mint levezető elnök köszöntötte a megjelenteket, és megnyitotta a taggyűlést. Az érdemi munka megkezdése előtt Kádár Zsuzsanna színvonalas műsorával, szavallattal és nótákkal adta meg a délelőtti alaphangulatát, majd Csáki Jenőné beszámolója következett. A beszámoló feletti vita megnyitása előtt Pece Jánosné gazdasági felelős, Pokol Bertalané PEB elnök és Fejes Jenő segélyezési bizottság vezetője adott számot a munkájukról, a tagság ezekkel együtt alkotott teljes képet az egész évi tevékenységről. És akadtak is hozzászólók szép számmal.

Többen megköszönték a vezetésnek a munkát, s bizony lássuk be, nagy segítséget nyújt az alapszervezet nyugdíjas tagjainak. E tény előttem egyáltalán nem ismeretlen, hiszen a területi képviselő hétfő és csütörtök délelőttöként a nyugdíjasok ügyeinek intézésétől hangos. A hozzászólásomban is elmondtam, hogy nyugdíjasaink mindennapi problémáikkal nem tudnak kihez fordulni, nem tudnak kitől segítséget kérni. Ügyes-bajos dolgaira szakszerű segítséget elsősorban itt kaphatnak. S amire helyben nincs megoldás, azt szóvá tették a taggyűlésen.

Ilyen volt többek között a menetkedvezmény iránti aggodalmuk, Záhony város elnéptelenedése, amihez nagyban hozzájárul a vasút csökkenő teljesítménye, a környék munkalehetőségeinek szűkülése. S hogy nyugdíjasaink emlékeiben még elevenen él Záhony hőskorának képe, azt mi sem bizonyítja jobban, hogy egyik hozzászóló a város egészségügyi ellátását is szóvá tette. A hozzászólóval együtt, mi záhonyiak is emlékszünk arra, hogy a vasúti rendelő intézet fennállása alatt nem kellett Kisvárdáig utazni és egész napot eltölteni egy fél órás fizioterápiás kezelésért. A hozzászóló ennek megoldását kérte a Polgármesteri Hivatal megjelent képviselőjétől. Felvetődött még a temetési segély összegének

megemléke is, amire Győri István elmondta, hogy helyi szinten van lehetőség a segély emelésére. A lehetőség bár adott, de a befolyt tagdíj, amiből az alapszervezet fenntartja magát erre bizony kevés.

Itt ragadom meg az alkalmat, hogy e helyről is megköszönjem alapszervezeteink támogatását a nyugdíjasok nevében, hiszen ezzel mi is segítjük a munkájukat. A nyugdíjasok kíváncsiak az aktív életre is, ezért érdeklődve hallgatták Meleg János érdekvédelmi alelnököt, aki tájékoztatást adott szakszervezetünk aktuális helyzetéről, a VSZ érdekvédelmi munkájáról, napjainkat sújtó nehézségekről. A beszámoló elfogadása után megterített asztalok mellé ültek le volt kollégáink, hogy egy kellemes és ízletes ebéd eltöltése mellett közös emlékeket elevenítsenek fel. Azt hiszem, a legjobb kívánság az lehet, hogy jövőre, ilyentájt újra találkozunk!

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Ultira fel!

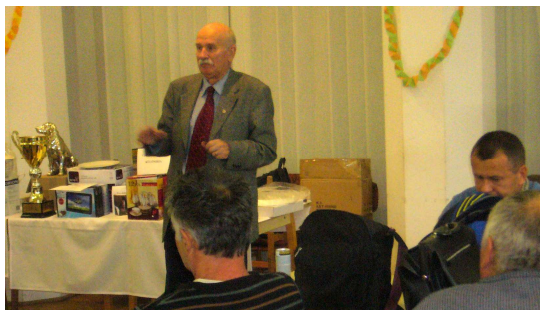

– Annak idején, ha a reggeli vonaton valakinek nem volt a táskájában kártya, az nem is volt vasutas – hallottam szombat reggel a vonaton Dajka Sanyitól, útban Budapest felé. Igaz, ami igaz, évtizedeken át alapfelszerelés volt a legtöbb vasutasnál egy rendes magyar kártya, és ha már kártya, akkor ulti. Mert ahogy egy kedves ismerősöm mondta nemrég, minden rendes vasutast megtanítottak annak idején ultizni, csak a versenyzéshez már nem mindenkinek van lehetősége edzeni.

Az ulti és más kártyajátékok valahogy összeszedték, összefogták a vasutasokat, mert volt mivel ellazulni, és persze volt miről beszélgetni még a szolgálat, annak idején igen ritka szabad perceiben is. Mert egy-egy jó parti, ha ulti, ha durák volt a lapjárás alapja, segített a munka utáni lazításban, mert ne feledjük, a régmúltban is volt mit felejtetni a szolgálat történéseiből a vasutasnak. Azt mondják, manapság még inkább volna miért lazítani, ezért sem jó, hogy a fiatalok körében kiveszőben van a nagy kártya partik hagyománya. Mert az egyik legjobb közösségteremtő, és élhető hagyomány, aminek előzményei például Záhony térségében sok évtizedre vezethetők vissza.

Az idő előrehaladtával természetesen a szokások is változnak, de az ulti ismerete és szeretete még mindig sok vasutasra jellemző, amit bizonyított a múlt szombat is: A XV. Országos Vasutas Ultibajnokság majd' száz játékost vonzott a legkülönbözőbb szakszolgálatoktól, és területről. A záhonyi vasutasokat Dajka Sándor, Frindik János, Tóth Tibor és Zubály Bertalan képviselték, mindannyian szakszervezetünk tagjai. Harcedzett kollégák, és az ulti-t sem mostanában tanulták. De a biztonság kedvéért és a csata előtti izgalom okán az utazás bemelegítéssel telt, így legalább a csapat hovatartozása is könnyen felismerhető volt.

A Budapesti Igazgatóság tanácstermébe épp csak befért november tizedikén annyi asztal, hogy mindenki egyszerre játszhasson, amikor Kiss Tibor, a VSZ Nyugdíjas Szervezetének alelnöke rövid köszöntő után megnyitotta a bajnokságot. Ő a versengés főszervezője és egyik lebonyolítója Seres Lászlóval, aki az informatikai háttér felelőse volt.

Miközben a versenyszabályokat hallgatták a versenyzők, kíváncsi pillantásokat vetettek a díjak sorára, melyek alig férték egy hosszú asztalon. Nem csoda, mert a rendezvényt több vasútvállalat támogatta, de felajánlott különdíjat a VDSZSZ, a MOSZ és a VSZ, valamint a Vasúttörténeti Park is.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Megismerhettük a kártyaviadal menetét is, miszerint öt, negyvenperces fordulóban mérhették össze tudásukat az indulók. Érdekes, hogy az „ülérendet” mindig az előző forduló eredményei határozták meg. Egyrészt hasonló tudású játékosok kerültek egy asztalhoz, másrészt egyfajta erőssorrend is kifejeződött az asztalok között, hiszen a kezdő asztalsor elején mindig az addigi legjobbak játszottak. Felállt egy háromtagú Versenybíróság is, akiknek a vitás kérdések eldöntése volt a feladatuk.

Megkezdődtek a kártyacsaták, röpködtek a kontrák és rekontrák, pontok és segédpontok, no meg az ultik, ha úgy kívánta egy-egy parti. Egyik hangosabban bemondott piros ultiról egy nagyon régi emlék ugrott be, amikor is a bemondásra a főnök így reagált: Elfogva! Nos, a bajnokságon ez a veszély természetesen fel sem merült, miközben a nyerési lehetőség mellett a veszített partik is gyarapodtak. És bizony egy versenyen a vesztesek vannak többen, amit az edzettebbek is gyakran zokon vesznek, ezért külön tisztelet illeti őket is, amiért az utolsó partiig kitartottak.

Szoros küzdelem, és több helycsere után az ide vasutas ultibajnok, és a kupa őrzője a bátaszéki Száz Ferenc lett. Őt követte másodikként Pleva János, váci TVG-vezető, a harmadik díjat Taba Lajos, kaposvári nyugdíjas mozdonyvezető szerezte meg. A díjak átadásánál Záhony is sorra került, hiszen a tizenkettedik Frindik Jani a legjobb vsz-tagnak járó különdíjat érdemelte ki, amit Meleg Jánostól, szakszervezetünk alelnökétől vehetett át. Dajka Sanyi, Tóth Tibi és Zubály Berti a tisztas középmezőnyben zárták a versenyt. A helytállásban nem várt biztatást is kaptak kollégáink, mert az egyik szünetben meglátogatta a versengőket Papp Zoltán, a Vasutasok Szakszervezetének elnöke is.

A viadal egyik fő érdeme többek között, hogy fegyelemzetten zajlott, és nem volt szükség a Versenybíróságra sem. Ezen kívül megtapasztalhattuk azt is,

hogy mint minden játékban, az élet valamennyire az ultiban is ott van, ahogyan az élet is gyakran játék, még ha néha komoly is tud lenni. Talán ezért van, hogy a kártyában sem lesz tartós sikere annak a játékosnak, akit csak az esze vezérel, a jó játékhoz szív is kell. Annak eldöntése viszont végképp a játékosokra tartozik, hogy igaz-e a régi mondás, miszerint a szerencse nem csak forgandó, de különbséget tesz a kártya, és a nők között.

Mindenesetre tény, hogy volt egy nagy hiányossága is az ultibajnokságnak: A recepción kívül nem láthattunk hölgyeket, mert egy sem indult, amin szerintem változtatni kell. Tehát, kedves lányok és szépasszonyok, ultira fel!

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Helyi hírek röviden

Területi hírek

E hét pénteken jár le a Területi Sportnapunkra a nevezési határidő. A nevezési lapok beérkezése után a jövő heti számunkban tájékoztatunk mindenkit a sorsolás eredményéről.

HUMORSAROK

ADÁSSZÜNET

Egy pasas kihívja a tv-szerelőt, és azt mondja neki:

– Szóval, ültem a fotelban, néztem meccset, miközben egy százas szeggel piszkáltam a fületem. Egyszer csak elment a hang...

ISKOLAPÉLDA

A tanítónéni a gyerekeknek meséli a három kismalac történetét.

– Egyszer volt hol nem volt, volt egy kerek erdő, ahol a három kismalac és az ember lakott. A kismalacok házat akartak építeni, de nem volt elegendő téglájuk. Elhatározták, hogy az ember barátjuktól kérnek téglát. El is indult az első kismalac és amikor odaért így szólt:

– Szia ember! Szeretnék házat építeni, tudnál nekünk téglát adni? A tanítónéni itt megállt, és megkérdezte a gyerekeket, mit gondolnak, mit mondott ekkor az ember? Valaki bekiabál a padok közül:

– Úristen! Ilyen nincs, egy beszélő malac...

Balogh Attila